

Arrest

nr. 196 242 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel broodthaersplein 8/5
1060 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 april 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 maart 2017.

1.3. Op 29 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Marara, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een koptisch christen te zijn. Uw beide ouders verblijven momenteel in een huis voor oude mensen behorend tot de kerk in Ayn Shams, Cairo. Uw twee zussen wonen in de Verenigde Staten, uw broer G.(...) O.(...) N.(...) A.(...) (OV: 8.254.812; CG 16/14505) verblijft in België en diende ook een asielaanvraag in. Uw broer R.(...) werd vermoord in Egypte.

Eind 2009 werd uw zus om een voor u onbekende reden ontvoerd door de familie A.(...) H.(...), een bekende Moslimbroederfamilie. De ontvoerders stelden uw familie voor de keuze: jullie bekeren, jullie gronden afgeven of gedood worden. Uw vader diende bij de politie een klacht in, doch dit bleef zonder resultaat. Jullie vroegen dan de priester om hulp en nadat jullie een aantal percelen hadden afgegeven werd uw zus vrijgelaten. Korte tijd later vernamen jullie van de priester dat jullie belagers eisten dat jullie zich zouden bekeren (en jullie gronden zouden terugkrijgen) of dat jullie het land moesten verlaten. Jullie weigerden waarop jullie huis werd aangevallen en door tussenkomst van de priester konden jullie door agenten van de nationale veiligheidsdienst worden ontzet. U en uw familie trokken naar Ayn Shams waar uw ouders dus sindsdien in een huis van de kerk wonen, uw twee zussen kregen een visum voor Amerika wat echter niet lukte voor u en uw broers. Jullie kregen een visum voor Rusland.

In december 2009 verlieten u en uw beide broers Egypte en reisden jullie legaal naar Rusland waar jullie zo'n maand verbleven. Vervolgens trokken jullie verder via Wit-Rusland en Turkije naar Griekenland, waar jullie vingerafdrukken genomen werden en jullie als asielzoekers werden geregistreerd en u bleef daar legaal tot uw vertrek in juli/augustus 2015. Uw broers R.(...) en O.(...) hadden Griekenland in 2012 verlaten doch ze werden in Bulgarije tegengehouden, O.(...) werd terug naar Griekenland gestuurd, uw broer R.(...) werd naar Egypte gerepatriëerd. In Egypte moest hij een procedure doorlopen waarbij hij zich bij verschillende politiekantoren diende aan te melden om zo na te gaan of hij ergens problemen had. Hij diende ook bij het politiekantoor van Marara langs te gaan. Toen hij buiten kwam werd hij even later aangevallen door een aantal mannen behorend tot de A.(...) H.(...) familie en vermoord. De effectieve dader was een persoon met de bijnaam 'B.(...)'. Uw familie diende klacht in, de dader werd opgepakt doch werd daarna weer vrijgelaten. Dit zou u pas eind 2016/begin 2017 hebben vernomen.

In 2015 verlieten u en uw broer O.(...) Griekenland en jullie kwamen naar België, waar u op 25 april 2016 een asielaanvraag indiende. Uw broer diende op 12 mei 2016 een dergelijke aanvraag in.

U stelt een tweetal maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te weten te zijn gekomen dat u bij verstek werd veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf en een geldboete, er was immers een klacht tegen u ingediend wegens smaad aan de islam. Ook uw andere broers zouden zijn aangeklaagd en bij verstek zijn veroordeeld. U stelt zeer expliciet dat deze klacht tegen jullie werd ingediend door een lid van de familie A.(...) H.(...) omdat u met niemand anders problemen zou hebben. Niemand van uw familie werd daar toen van op de hoogte gebracht.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kunnen er een aantal kanttekeningen worden gemaakt bij de ontvoering van uw zus. Zo is het toch wel heel opvallend dat u stelt dat de ontvoerders van uw zus lid waren van een Moslimbroederfamilie (CGVS p.4), terwijl u in het kader van uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dit gegeven niet hebt vermeld. U hiernaar gepeild, stelt u voor DVZ wel de naam van de familie te hebben vermeld. Erop gewezen dat niet elke moslim een Moslimbroeder is, antwoordt u dat er u hier niet naar gevraagd werd (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord overtuiging ontbeert, daar er toch van uit kan gegaan worden dat u een dergelijk 'kenmerk' wel degelijk zou hebben aangereikt, temeer u stelt dat ze connecties hebben bij de staat en de politiekantoren en ze, moesten ze geen Moslimbroeders zijn, wel degelijk zouden zijn opgepakt (CGVS p.6). U vervolgens gevraagd naar de inhoud van het proces-verbaal dat u neerlegt ter staving van deze ontvoering, komt u niet verder dan

heel in het algemeen te stellen 'het verhaal'. Gevraagd of er in dit document specifieke details werden opgenomen, kunt u slechts aangeven niets over details te weten. Gevraagd of u dit document wel gelezen heeft, antwoordt u 'wel gelezen', maar ik weet niet of die details hierin zitten' (CGVS p.7). Het is toch wel opvallend dat u dit stuk enerzijds neerlegt ter staving van uw motieven maar u anderzijds geen blijk geeft als zou u daadwerkelijk dit document hebben doorgenomen. Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder is het bizar dat u en uw broer O.(...) (CGVS O) stellen dat minder dan een maand na de ontvoering van jullie zus, jullie belagers zouden hebben aangegeven dat ze het hierbij niet zouden laten en ze eisten dat jullie je ofwel zouden bekeren tot de islam ofwel zouden vertrekken. In dit kader is het toch wel opmerkelijk dat deze boodschap via de priester werd gegeven en ze zich niet tot jullie persoonlijk zouden hebben gewend om deze boodschap kenbaar te maken daar het toch niet meer dan logisch is dat een bedreiging die persoonlijk wordt geuit, meer kracht heeft en ze al eens uw familie zwaar hadden aangepakt (zie supra; CGVS p.7). Verder kan het niet overtuigen dat jullie niets verder in dezer zouden hebben ondernomen toen de priester jullie niet kon helpen, zoals blijkt uit de verklaringen van uw broer (CGVS O p.17).

Wat betreft uw verklaringen dat u en uw broers bij verstek zijn veroordeeld dienen ook de nodige kanttekeningen te worden gemaakt. U gevraagd wanneer u bent veroordeeld, komt u niet verder dan te stellen 'ik weet het niet, ongeveer 2009 of 2010'. Gevraagd volgens welk wetsartikel u bent veroordeeld, stelt u dit niet te weten. Gevraagd door welke rechtbank u werd veroordeeld, antwoordt u vaagweg 'Al Miniya'. Erop gewezen dat dit louter een plaats is en andermaal gepeild welke specifieke rechtbank het oordeel heeft geveld, komt u niet verder dan te verwijzen naar de rechtbank van Marara, maar stelt u niet te weten hoe rechtbanken verdeeld worden. Het is op zijn zachtst gezegd weinig overtuigend dat u hieromtrent geen specifieke en accurate informatie kunt aanreiken, temeer u dit gegeven nu aanhaalt als een van uw asielmotieven. Gevraagd of u hiertegen in beroep kunt gaan, geeft u expliciet aan dat het vonnis definitief is. Andermaal de vraag gesteld, moet u dan op uw schreden terugkeren en stellen dat u dit niet hebt gevraagd. Naar de reden voor deze nonchalance gevraagd, stelt u als wedervraag hoe u dan wel beroep zou moeten aantekenen daar u in het buitenland vertoeft. Erop gewezen dat dit toch belangrijk is, antwoordt u dat uw leven belangrijker is. Op de vraag wie deze klacht tegen u heeft ingediend, stelt u ook dit niet te weten maar het zou wel 'iemand van die familie zijn'. Gevraagd waarop u zich hiervoor baseert, kunt u andermaal slechts vaagweg stellen met niemand anders problemen te hebben. Ook deze onwetendheid is totaal ongeloofwaardig daar, mocht dit vonnis authentiek zijn, er toch van u kan verwacht worden alles in het werk te stellen accurate informatie hierover te vergaren, dit is immers essentieel om alternatieven na te gaan en uw vrees bij terugkeer te kunnen inschatten (CGVS p.7-8). Weinig overtuigend is ook het gegeven dat u pas een aantal maanden geleden van dit gegeven op de hoogte werd gebracht, dit terwijl het vonnis al een paar jaar oud is. U vergoelijkt deze laattijdigheid door te stellen dat jullie toen het huis al hadden verlaten (CGVS p.8). Zoals in hoofde van uw broer al werd opgemerkt kan dit niet overtuigen. Moesten de autoriteiten jullie hebben willen vinden, kan het bezwaarlijk overtuigen dat jullie dit niet via via ter ore zou zijn gekomen.

Vervolgens dient nog het overlijden van uw broer R.(...) aan bod te komen. U stelt dat hij in 2012, na naar Egypte te zijn gerepatriëerd, vermoord werd door de familie A.(...) H.(...). U stelt dit via uw familie te weten te zijn gekomen, een advocate die uw vader kende heeft de overlijdensakte opgestuurd. U gevraagd naar de naam van deze advocate kent u enkel haar voornaam en weet u, behalve dat dit in Marara is, niet waar haar kantoor is gevestigd. U gevraagd of u haar ooit persoonlijk gecontacteerd heeft, stelt u opvallend genoeg dat dit niet het geval is omdat uw broer O.(...) en uw beide zussen haar vaak contacteerden. Gezien het hier toch uw broer betreft en informatie uit eerste hand belangrijk is, werd de vraag u opnieuw gesteld en kunt u slechts weinig doorleefd aangeven dat u niets nodig had en haar niet kende. Wat u wou weten, wist u via uw broer (CGVS p.5). Gevraagd wanneer uw familie klacht heeft neergelegd naar aanleiding van dit vergrijp, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd naar de stand van zaken, geeft u aan dat de dader werd opgepakt, maar intussen weer is vrijgelaten. Gepeild naar diens identiteit verklaart u dat diens bijnaam B.(...) is, maar u zijn echte naam niet kent. Gevraagd wanneer hij werd opgepakt en hoe lang hij vast zat, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd wat deze persoon momenteel doet en/of waar hij verblijft, kunt u andermaal geen antwoord formuleren (CGVS p.5-6). Het hoeft geen betoog dat uw onwetendheid hieromtrent andermaal niet overtuigt. Het betreft hier de moord op een direct familielid en er mag dan ook van worden uitgegaan dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u verklaarde dat uw broer in Ayn Shams werd vermoord (CGVS p.5), terwijl uw broer stelt dat dit in Marara is gebeurd, andermaal een vaststelling die uw geloofwaardigheid niet bevordert (CGVS O p.11).

U dan maar gevraagd alles te vertellen wat u weet over de familie A.(...) H.(...), antwoordt u te weten dat ze straatjongens zijn en leden van de Moslimbroeders, dat ze baarden hebben en problemen hebben met de christenen. Gezien dit zeer oppervlakkige verklaringen waren werd u nogmaals uitgenodigd alles te vertellen wat u weet maar kunt u slechts aangeven alles al te hebben gezegd (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw quasi totale onwetendheid over deze familie met wie u en uw familie reeds sedert 2009 problemen hebben totaal ongeloofwaardig is. Het is immers niet meer dan logisch dat u alles in het werk zou hebben gesteld accurate informatie over hen te vergaren daar kennis over hen essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Sinds het einde van 2013 is het aantal en de ernst van gewelddaden tegen koptische christenen evenwel flink afgenomen. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sektarische incidenten voor, in het bijzonder in Opper-Egypte. Hoewel het aantal ontvoeringen, in de meeste gevallen voor losgeld, en gevallen van afpersing van christenen is afgenomen, blijven deze incidenten voorvallen, vooral in Opper-Egypte. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat, onder het bewind van president al-Sisi, de overheid bereid is en meer inspanningen doet om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Op 9 maart 2017 vond een dubbele aanslag plaats tegen koptische kerken in de steden Tanta en Alexandrië. Deze aanslagen werden opgeëist door IS (Islamitische Staat). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten maatregelen nemen om nieuwe aanslagen te vermijden. President al-Sisi kondigde voor drie maanden de noodtoestand af. In het hele land zullen openbare gebouwen en infrastructuur door militairen worden beschermd.

Hoewel koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Uit bovenstaande blijkt dat u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk hebt gemaakt en worden u de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, identiteitskaart van uw vader, uw geboorteakte, doopcertificaat en bewijs van de kerk dat u christen bent en een certification of craftsman. Uw geloof en identiteit staan hier niet ter discussie. Wat betreft de overige door u neergelegde documenten zoals afschrift van vonnis bij verstek, twee documenten in kader van de vrijgave van het lichaam van uw broer, overlijdensakte van uw broer en een proces-verbaal nav de ontvoering van uw zus dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter

ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Wat betreft het document aangaande uw verblijf in Griekenland dient aangestipt dat uw verblijf daar niet ter discussie staat. Voorts toonde u nog internetartikels aangaande de situatie in Egypte, doch daar deze geen betrekking hadden op u persoonlijk werden ze niet ingehouden door het CGVS (CGVS p.7). Deze documenten vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sināi pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"1.

Wat betreft de ontvoering van zijn zus

De ontvoerders van de zus van verzoeker zijn lid van de moslimbroederfamilie. Op de DVZ gaf verzoeker de naam van de familie, maar deelde niet mee dat het een moslimbroederfamilie is. Verzoeker deelt mee dat er gevraagd werd naar de naam en dat hij om die reden enkel de naam gaf. Men had hem gevraagd kort te antwoorden en op de vragen, waardoor hij wellicht niet heeft vermeld dat het een moslimbroederfamilie is.

Wat betreft de inhoud van het proces-verbaal (aangaande de ontvoering) dat verzoeker heeft neergelegd, deelt verzoeker mee dat hij dit stuk niet vaak heeft gelezen, daar de inhoud van dit document voor hem te pijnlijk was.

Minder dan een maand na de ontvoering van zijn zus, gaven de belagers te kennen dat zij het hierbij niet zouden laten - via de priester gaven zij de boodschap aan de familie dat zij zich zouden moeten bekeren tot de islam ofwel zouden moeten vertrekken.

Na de vrijlating van zijn zus, werd de familie aangevallen en werd hun huis in brand gestoken. Toen het huis afbrandde, heft de familie naar de politie gebeld, maar de politie weigerde langs te komen.

2.

Verzoeker en zijn broer O(...), werden veroordeeld bij verstek. Dit feit kwamen zij recentelijk pas te weten - om die reden konden zij weinig details geven aangaande deze veroordeling. Ten tijde van het proces verbleven zij in het buitenland.

3.

Wat betreft het overlijden van R(...), deelt verzoeker mee dat hij alle informatie omtrent het overlijden van R(...) verkreeg van O(...). O(...) was ook al eerder op de hoogte van deze gruwelijke feiten die hij pas later aan M(...) heeft meegedeeld. R(...) is vermoord in Marara, verzoeker heeft bij zijn weten nooit verklaard dat hij vermoord werd in Ayn Shams.

4.

Wat betreft de familie A(...) H(...), heeft verzoeker verklaard dat het moslimbroeders zijn en problemen hebben met anders denkenden, waaronder ook de Christenen. Verzoeker heeft zijn land moeten verlaten omwille van de problemen die hij als koptische Christene heeft gekend met deze moslimbroederfamilie. De problemen die verzoeker heeft aangegeven zijn systematisch en ingrijpend, waardoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, zodat het leven in zijn land van herkomst onmogelijk wordt. Volgens de informatie van het CGVS, is het aantal en de ernst van de gewelddaden tegen koptische christenen afgenomen sinds 2013, wat niet wegneemt dat het geweld nog steeds bestaat (vb aanslag op de bus van 27/05/17) en zeer ingrijpend is indien men er het slachtoffer van wordt.

Het CGVS stelt dat het loutere feit van koptische Christene te zijn op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling. Verzoeker heeft aangetoond met eensluidende verklaringen en stukken dat hij wel degelijk het slachtoffer is geworden van geweld vanwege een moslimbroederfamilie. Het gezin is daarbij uiteengejaagd en R(...), zijn broer is vermoord.

5.

Verzoeker licht toe dat in zijn specifieke geval de Egyptische autoriteiten niet in staat zijn of bereid zijn hem bescherming te bieden tegen zijn problemen. Hij deelt mee dat het voor Christenen weliswaar mogelijk is om aangifte te doen bij de politie, maar dat er met zo'n aangifte in de praktijk nauwelijks iets mee wordt gedaan. In veel gevallen vindt er geen daadwerkelijke strafvervolgung plaats.

6.

Binnenlands vluchtalternatief: gegeven de gekende problematiek van de koptische Christenen in Egypte, had het CGVS dienen na te gaan of verzoeker zich elders veilig kan vestigen in zijn herkomstland. Het onderzoek van het dossier van verzoeker schiet te kort, daar geen aandacht werd geschonken aan dit punt."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat hij als Koptische christen een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar hetgeen wordt uiteengezet onder het eerste middel en stelt dat de aanslag op een bus met Koptische christenen op 27 mei 2017 de problematiek in zijn thuisland illustreert.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “28 doden bij aanslag op christenen in Egypte” van Het Laatste Nieuws van 27 mei 2017.

2.3.2. Op 24 november 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “Country Policy and Information Note. Egypt: Christians” van UK Home Office van juli 2017 en de COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 3 juli 2017.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in het kader van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat de ontvoerders van zijn zus lid waren van een Moslimbroederfamilie, (ii) hij geen details kan verschaffen over de inhoud van het proces-verbaal dat hij neerlegt ter staving van deze ontvoering, (iii) hij en zijn broer O. stellen dat minder dan een maand na de ontvoering van hun zus, hun belagers zouden hebben aangegeven dat ze het hierbij niet zouden laten en eisten dat zij zich ofwel zouden bekeren tot de islam ofwel zouden vertrekken doch het opmerkelijk is dat deze boodschap via de priester werd gegeven en ze zich niet tot hen persoonlijk zouden hebben gewend om deze boodschap kenbaar te maken, en het niet kan overtuigen dat zij verder niets zouden hebben ondernomen toen de priester hen niet kon helpen, (iv) hij geheel onwetend is over het vonnis waarbij hij en zijn broers bij verstek werden veroordeeld en het weinig overtuigend is dat hij pas een aantal maanden geleden van deze veroordeling op de hoogte werd gebracht terwijl het vonnis al een paar jaar oud is, (v) hij geen concrete informatie kan geven over de advocate die de overlijdensakte van zijn broer R. heeft opgestuurd en hij haar ook nooit persoonlijk heeft gecontacteerd, hij niet weet wanneer zijn familie klacht heeft neergelegd naar aanleiding van dit vergriep, hij de identiteit van de dader niet kent en hij tevens het antwoord schuldig moet blijven op de vragen wanneer de dader werd opgepakt, hoe lang hij vast zat en wat deze persoon nu doet en/of waar hij verblijft, en hij en zijn broer O. tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaats waar R. werd vermoord, (vi) hij quasi totaal onwetend is over de familie met wie hij en zijn familie reeds sedert 2009 problemen hebben, (vii) hoewel Koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (viii) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 mei 2017 (CG nr. 1614076), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden

toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de door hem en zijn familie ondergane vervolgingsfeiten getuigen immers van een verregaande onwetendheid en zijn over de hele lijn dermate vaag en weinig concreet dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Immers, waar verzoeker aanvoert dat hem tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om kort te antwoorden op de vragen en hij daarom enkel de naam heeft gegeven van de familie die achter de ontvoering van zijn zus zat en niet heeft vermeld dat het een Moslimbroederfamilie is, slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen: *“Vooreerst kunnen er een aantal kanttekeningen worden gemaakt bij de ontvoering van uw zus. Zo is het toch wel heel opvallend dat u stelt dat de ontvoerders van uw zus lid waren van een Moslimbroederfamilie (CGVS p.4), terwijl u in het kader van uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dit gegeven niet hebt vermeld. U hiernaar gepeild, stelt u voor DVZ wel de naam van de familie te hebben vermeld. Erop gewezen dat niet elke moslim een Moslimbroeder is, antwoordt u dat er u hier niet naar gevraagd werd (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord overtuiging ontbeert, daar er toch van uit kan gegaan worden dat u een dergelijk ‘kenmerk’ wel degelijk zou hebben aangereikt, temeer u stelt dat ze connecties hebben bij de staat en de politiekantoren en ze, moesten ze geen Moslimbroeders zijn, wel degelijk zouden zijn opgepakt (CGVS p.6).”* De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij het gegeven dat zijn zus werd ontvoerd door Moslimbroeders, een essentieel element in zijn relaas, bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn en hem werd gevraagd om te antwoorden op de vragen, doet hieraan geen afbreuk. Dat verzoeker pas tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor het eerst melding maakte van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas komt zijn algehele geloofwaardigheid allerminst ten goede.

De commissaris-generaal voegt hier nog pertinent aan toe: *“U vervolgens gevraagd naar de inhoud van het proces-verbaal dat u neerlegt ter staving van deze ontvoering, komt u niet verder dan heel in het algemeen te stellen ‘het verhaal’. Gevraagd of er in dit document specifieke details werden opgenomen, kunt u slechts aangeven niets over details te weten. Gevraagd of u dit document wel gelezen heeft, antwoordt u ‘wel gelezen, maar ik weet niet of die details hierin zitten’ (CGVS p.7). Het is toch wel opvallend dat u dit stuk enerzijds neerlegt ter staving van uw motieven maar u anderzijds geen blijk geeft als zou u daadwerkelijk dit document hebben doorgenomen. Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.”* De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving van het asielrelaas zonder enige nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Dat verzoeker dit stuk niet vaak heeft gelezen omdat de inhoud van dit document voor hem te pijnlijk was, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan bezwaarlijk als afdoende verschoening voor zijn onwetendheid worden aanvaard. Verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent het door hem neergelegde proces-verbaal maken dan ook dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden

voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

2.6.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Verder is het bizar dat u en uw broer O.(...) (CGVS O) stellen dat minder dan een maand na de ontvoering van jullie zus, jullie belagers zouden hebben aangegeven dat ze het hierbij niet zouden laten en ze eisten dat jullie je ofwel zouden bekeren tot de islam ofwel zouden vertrekken. In dit kader is het toch wel opmerkelijk dat deze boodschap via de priester werd gegeven en ze zich niet tot jullie persoonlijk zouden hebben gewend om deze boodschap kenbaar te maken daar het toch niet meer dan logisch is dat een bedreiging die persoonlijk wordt geuit, meer kracht heeft en ze al eens uw familie zwaar hadden aangepakt (zie supra; CGVS p.7). Verder kan het niet overtuigen dat jullie niets verder in dezer zouden hebben ondernomen toen de priester jullie niet kon helpen, zoals blijkt uit de verklaringen van uw broer (CGVS O p.17).”* In het verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen dat de belagers van zijn familie minder dan een maand na de ontvoering van zijn zus via de priester te kennen gaven dat zij het hierbij niet zouden laten en dat de familie zich ofwel moest bekeren tot de islam ofwel moest vertrekken, waarmee hij er evenwel niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

2.6.3. Dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette relaas blijkt andermaal uit zijn nagenoeg volstrekte onwetendheid over het vonnis waarbij hij en zijn broers bij verstek zouden zijn veroordeeld. Verzoeker volhardt dat hij en zijn broer pas recent van deze veroordeling op de hoogte werden gebracht en voert aan dat zij hieromtrent weinig details kunnen verschaffen omdat zij ten tijde van het proces in het buitenland verbleven. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er echter opnieuw niet in de motieven te ontcrachten waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Wat betreft uw verklaringen dat u en uw broers bij verstek zijn veroordeeld dienen ook de nodige kanttekeningen te worden gemaakt. U gevraagd wanneer u bent veroordeeld, komt u niet verder dan te stellen ‘ik weet het niet, ongeveer 2009 of 2010’. Gevraagd volgens welk wetsartikel u bent veroordeeld, stelt u dit niet te weten. Gevraagd door welke rechtbank u werd veroordeeld, antwoordt u vaagweg ‘Al Miniya’. Erop gewezen dat dit louter een plaats is en andermaal gepeild welke specifieke rechtbank het oordeel heeft geveld, komt u niet verder dan te verwijzen naar de rechtbank van Marara, maar stelt u niet te weten hoe rechtbanken verdeeld worden. Het is op zijn zachtst gezegd weinig overtuigend dat u hieromtrent geen specifieke en accurate informatie kunt aanreiken, temeer u dit gegeven nu aanhaalt als een van uw asielmotieven. Gevraagd of u hiertegen in beroep kunt gaan, geeft u expliciet aan dat het vonnis definitief is. Andermaal de vraag gesteld, moet u dan op uw schreden terugkeren en stellen dat u dit niet hebt gevraagd. Naar de reden voor deze nonchalance gevraagd, stelt u als wedervraag hoe u dan wel beroep zou moeten aantekenen daar u in het buitenland vertoeft. Erop gewezen dat dit toch belangrijk is, antwoordt u dat uw leven belangrijker is. Op de vraag wie deze klacht tegen u heeft ingediend, stelt u ook dit niet te weten maar het zou wel ‘iemand van die familie zijn’. Gevraagd waarop u zich hiervoor baseert, kunt u andermaal slechts vaagweg stellen met niemand anders problemen te hebben. Ook deze onwetendheid is totaal ongeloofwaardig daar, mocht dit vonnis authentiek zijn, er toch van u kan verwacht worden alles in het werk te stellen accurate informatie hierover te vergaren, dit is immers essentieel om alternatieven na te gaan en uw vrees bij terugkeer te kunnen inschatten (CGVS p.7-8). Weinig overtuigend is ook het gegeven dat u pas een aantal maanden geleden van dit gegeven op de hoogte werd gebracht, dit terwijl het vonnis al een paar jaar oud is. U vergoelijkt deze laattijdigheid door te stellen dat jullie toen het huis al hadden verlaten (CGVS p.8). Zoals in hoofde van uw broer al werd opgemerkt kan dit niet overtuigen. Moesten de autoriteiten jullie hebben willen vinden, kan het bezwaarlijk overtuigen dat jullie dit niet via via ter ore zou zijn gekomen.”* De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om accurate informatie over zijn recente situatie te bekomen. Dergelijke informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over het vonnis dat tegen hem en zijn broers zou zijn uitgesproken, getuigt naar het oordeel van de Raad van een verregaande desinteresse welke onverenigbaar is met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

2.6.4. Gelijkaardige opmerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot verzoekers onwetendheid omtrent het verloop van het onderzoek naar de moord op zijn broer R.. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende vastgesteld: *“Vervolgens dient nog het overlijden van uw broer R.(...) aan bod te komen. U stelt dat hij in 2012, na naar Egypte te zijn gerepatriëerd, vermoord werd*

door de familie A.(...) H.(...). U stelt dit via uw familie te weten te zijn gekomen, een advocate die uw vader kende heeft de overlijdensakte opgestuurd. U gevraagd naar de naam van deze advocate kent u enkel haar voornaam en weet u, behalve dat dit in Marara is, niet waar haar kantoor is gevestigd. U gevraagd of u haar ooit persoonlijk gecontacteerd heeft, stelt u opvallend genoeg dat dit niet het geval is omdat uw broer O.(...) en uw beide zussen haar vaak contacteerden. Gezien het hier toch uw broer betreft en informatie uit eerste hand belangrijk is, werd de vraag u opnieuw gesteld en kunt u slechts weinig doorleefd aangeven dat u niets nodig had en haar niet kende. Wat u wou weten, wist u via uw broer (CGVS p.5). Gevraagd wanneer uw familie klacht heeft neergelegd naar aanleiding van dit vergrijp, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd naar de stand van zaken, geeft u aan dat de dader werd opgepakt, maar intussen weer is vrijgelaten. Gepeild naar diens identiteit verklaart u dat diens bijnaam B.(...) is, maar u zijn echte naam niet kent. Gevraagd wanneer hij werd opgepakt en hoe lang hij vast zat, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd wat deze persoon momenteel doet en/of waar hij verblijft, kunt u andermaal geen antwoord formuleren (CGVS p.5-6). Het hoeft geen betoog dat uw onwetendheid hieromtrent andermaal niet overtuigt. Het betreft hier de moord op een direct familielid en er mag dan ook van worden uitgegaan dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u verklaarde dat uw broer in Ayn Shams werd vermoord (CGVS p.5), terwijl uw broer stelt dat dit in Marara is gebeurd, andermaal een vaststelling die uw geloofwaardigheid niet bevordert (CGVS O p.11).” Dat verzoeker zich ook omtrent de zaak rond de moord op zijn broer niet grondig heeft geïnformeerd relateert andermaal de door hem geschetste vrees en haalt zijn geloofwaardigheid verder onderuit. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Waar verzoeker nog stelt dat hij bij zijn weten nooit heeft verklaard dat zijn broer werd vermoord in Ayn Shams, volstaat het te verwijzen naar verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, waar hij in niet mis te verstane bewoordingen stelde “CG: Vertel mij eens wat er met uw broer R. gebeurde na zijn terugkeer naar Egypte? AZ: Hij werd opgepakt in Bulgarije en zes maanden vastgehouden en dan terug naar Egypte gestuurd, dan onderging hij de roterende zool, dwz van het ene politiekantoor naar het andere en dan wordt zijn naam gecontroleerd, bij aankomst in Ayn Shams werd hij door die mannen op een plein aangevallen, ze hadden messen en stokken bij en hij overleed aan zijn verwondingen.” (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Verzoekers broer O. verklaarde daarentegen “(...) Toen mijn broer het politiekantoor van Maghagha buiten stapte, twee straten verder was een plein. Daar werd hij aangevallen en vermoord.” (gehoor CGVS, p. 11). Deze tegenstrijdigheid, hoger vermelde onwetendheden, samen met de vaststelling dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs geen melding heeft gemaakt van de moord op zijn broer, laten naar het oordeel van de Raad niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn verklaringen in dit verband.

2.6.5. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: “U dan maar gevraagd alles te vertellen wat u weet over de familie A.(...) H.(...), antwoordt u te weten dat ze straatjongens zijn en leden van de Moslimbroeders, dat ze baarden hebben en problemen hebben met de christenen. Gezien dit zeer oppervlakkige verklaringen waren werd u nogmaals uitgenodigd alles te vertellen wat u weet maar kunt u slechts aangeven alles al te hebben gezegd (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw quasi totale onwetendheid over deze familie met wie u en uw familie reeds sedert 2009 problemen hebben totaal ongeloofwaardig is. Het is immers niet meer dan logisch dat u alles in het werk zou hebben gesteld accurate informatie over hen te vergaren daar kennis over hen essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten.” Ook in het verzoekschrift blijft verzoeker steken in dezelfde uitermate beknopte, oppervlakkige en nietszeggende verklaringen, waarmee hij er geenszins in slaagt aannemelijk te maken daadwerkelijk sinds 2009 problemen met deze familie te hebben gekend.

2.6.6. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.7. De argumentatie in het verzoekschrift dat zo uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat het aantal en de ernst van de gewelddaden tegen Koptische christenen sinds 2013 is afgenomen, dit niet wegneemt dat het geweld nog steeds bestaat en zeer ingrijpend is indien men er het slachtoffer van wordt en dat de aanslag op een bus met Koptische christenen op 27 mei 2017 de problematiek in zijn thuisland illustreert, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier ("*Country Policy and Information Note. Egypt: Christians*" van UK Home Office van november 2016 en COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016) en aan de op 24 november 2017 aan de Raad overgemaakte aanvullende nota ("*Country Policy and Information Note. Egypt: Christians*" van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 3 juli 2017), blijkt evenwel dat eind 2013 de rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.8.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 24 november 2017 overgemaakte update (COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 3 juli 2017 blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité/commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met het louter poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en de stelling dat de aanslag op een bus met Koptische christenen op 27 mei 2017 de problematiek in zijn thuisland illustreert, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasmi en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfossen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.9. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, identiteitskaart van uw vader, uw geboorteakte, doopcertificaat en bewijs van de kerk dat u christen bent en een certification of craftsman. Uw geloof en identiteit staan hier niet ter discussie. Wat betreft de overige door u neergelegde documenten zoals afschrift van vonnis bij verstek, twee documenten in kader van de vrijgave van het lichaam van uw broer, overlijdensakte van uw broer en een proces-verbaal nav de ontvoering van uw zus dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Wat betreft het document aangaande uw verblijf in Griekenland dient aangestipt dat uw verblijf daar niet ter discussie staat. Voorts toonde u nog internetartikels aangaande de situatie in Egypte, doch daar deze geen betrekking hadden op u persoonlijk werden ze niet ingehouden door het CGVS (CGVS p.7). Deze documenten vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.”*

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS